

Wereldlichtjesdag 2019 Brugge

Muziek

Gelezen door Anns (Missing You)

*Zo zwaar dit verdriet,
een steen op mijn hart.
Mijn vreugde verpletterd,
mijn uitzicht verdonkerd.
Maar plotseling, soms even,
sta jij op in mij.
Ik hoef je dan niet meer te missen.
Je bent er: anders,
maar niet minder lief.
Je blijft: een licht,
een spoor aanwezigheid.*

- naar Christine Van Gerven

Anne-Flor:

Dames en heren,
Beste vrienden en familie,

Verdriet als een steen, gemis, donkerte.
Maar ook: een spoor van aanwezigheid, licht.
Tussen die twee uitersten balanceren wij.

Iedereen hier draagt zijn eigen steen mee, zijn eigen verhaal. Sommigen staan hier met een recent verlies, een verse open wonde. Anderen herbergen een oud, vertrouwd zeer, vergroeid met hun leven. Sommigen missen een gekende glimlach, anderen vooral de droom van wat kon zijn. Allemaal unieke ervaringen. Allemaal

liefdes die zich een weg zoeken, een leefbare vorm om verder te bestaan. Er staat nu eenmaal geen schakelaar op ons hart en dat is prachtig. Maar tegelijk is het ook verschrikkelijk lastig.

Die steen, die gaat dan ook niet zomaar weg. Hij kan afslijten, minder scherp worden. Ronder misschien, en iets minder zwaar. Laten we zeggen: hanteerbaarder. Maar hij blijft wel massief. Waar de liefde niet overgaat, doet het gemis dat evenmin. Maar die steen is natuurlijk ook een getuigenis van iets, hij geeft letterlijk en figuurlijk gewicht aan je verlangen. 'Ik mis je' betekent ook: 'je bent mij dierbaar'. Je *blijft* mij dierbaar.

Daar gaat deze avond om. Onze steen even afleggen en zien dat we niet alleen zijn met onze last, maar ook om licht te vieren, dat spoor van aanwezigheid. Over de hele wereld grijpen mensen wereldlichtjesdag aan om symbolisch stil te staan bij kinderen waarvan we afscheid moesten nemen en hun families. Om 19u lokale tijd worden kaarsjes aangestoken als teken dat de herinnering blijft. Uur na uur lichten over de hele wereld verspreid vlammetjes op, zodat gedurende 24u een lichtketting wordt gevormd over grenzen en culturen heen. Het initiatief kent overal, niet in het minst bij ons, steeds meer weerklank. Het besef en de erkenning groeien.

Hier in Brugge komen we voor de vierde keer samen. Wie met ons mee groeide, weet dat we er al een heel parcours hebben op zitten. Welkom op onze nieuwe locatie en dank om ons zo trouw te volgen. 'Ons' dat zijn Jeroen, schepen Matthys, Mieke, Hilde van OVOK, Micheline van OVK en mezelf. Dank aan hen en alle mensen en verenigingen die ons van op de achtergrond aangemoedigd hebben of deze avond mee dragen.

Dank ook aan jullie, om hier allemaal te zijn. Voor de moed om jullie kwetsbaar te tonen en de openheid om je te verbinden met anderen. Ouder, grootouder, broer of zus, betrokkene – wees allen van harte welkom...

Muziek

Gelezen door Hilde (OVOK)

Schaduw

Er is een schaduw
over mijn bestaan gevallen.
De schaduw van verdriet.

Als door een donker glas
kijk ik naar de mensen
en de dingen,

overal loopt die schaduw
mij voor de voeten,
als een spook, soms,
ik kan haar niet ontwijken,

soms zie ik jou
in die schaduw,
jouw gestalte kijkt mij aan,
mijn schaduw krijgt jouw gezicht
en wijst mij
de weg verder,

altijd zul je bij mij zijn
als schaduw,
als een die niet
van mijn zijde wijkt,

licht en schaduw tegelijk.

Anne-Flor:

Vreemd, hoe wij kunnen spreken over rouw als een steen. Als iets vol en zwaar. En tegelijk ook als over een schaduw, vluchtig en ontastbaar. Het is dat rouw vele aspecten kent, niet alleen massief maar ook heel veranderlijk. Het volgt ons, zoals een schaduw. Soms voor ons; soms achter ons; soms overrompelend groot – 10 keer uitgestrekter dan wijzelf; soms een subtiele rand. Soms zelfs onzichtbaar maar altijd aanwezig. Waar jij bent, daar is de schaduw en met daarin geborgen alle geliefden die je met je mee draagt.

Het is een typisch soort aanwezig en afwezig zijn tegelijk, een tegenstrijdigheid die onze gemisten zo kenmerkt. Altijd en overal hebben we ze bij ons, onlosmakelijk verweven met ons zijn. Ze zijn er niet meer en toch horen ze erbij. Je kan ze niet pakken, door een schaduw grijp je heen. Je kan ze wel voelen. Ze hangen samen. Samen met jou en met het licht dat we liefde kunnen noemen. Waar zij schijnt, daar zijn schaduwen. Hoe sterker het licht, hoe donkerder de schaduw. Zoals gezegd, liefde en gemis zijn één. En de vereniging, het scharnierpunt tussen beiden dat zijn wij. Wij die onze weg zoeken al struikelen. Wij, die lijden onder de donkerte en tegelijk de schaduw koesteren omdat hij getuigt van wat was en wat we nooit willen vergeten.

Vanavond steken we voor onze kinderen een kaarsje aan. Met het kaarslicht maken we het licht van onze liefde zichtbaar. En de schaduwen, die zullen dansen op ritme van de vlammetjes.

Ik geef graag het woord aan Micheline, die het kaarsjesritueel inleidt met een passend gedicht. Daarna steken we samen de lichtjes aan.

Gelezen door Micheline (OVK):

Straks branden ze weer

de lichtjes
die vertellen
van wat niet te vertellen is
de diepte van de pijn
het donker van de onmacht
de stilte
het oneindig gemis

straks branden ze weer
de lichtjes
één voor ieder kind
voor wie de tijd bleef staan
ze branden
warm en troostend
licht van liefde
die nooit voorbij zal gaan.

- F. Agema

Kaarsjesmoment
Muziek

Gelezen door Eddy (OVOK):

Tijd heelt
geen wonden
tijd leert
je leven
met verdriet.
En wachten
zeer geduldig
tot je weer
schoonheid ziet
en tot
de tederste
herinneringen
zo diep
vertakt zijn
in je ziel
dat ze die
zere plekken
kunnen overgroeien.

- *Kris Gelaude*

Anne-Flor:

Lieve mensen,

We hopen met dit moment erkenning te hebben gegeven aan het verlies en voeding aan de voorzichtige groei om te pijn zacht toe te dekken en in te bedden. Het is moeilijk om de juiste woorden te vinden die ieders verhaal recht doen, er bestaat niet zoiets als generische troost. Maar misschien spreken de kaarsjes voor zich. Misschien zijn de ogen van zovelen anderen waarin je iets van herkenning

leest, steunend. Misschien is deze avond op zich een hart onder de riem, want dat wensen wij uit de grond van ons hart.

Maar het stopt natuurlijk niet bij deze ene avond, dat beseffen wij ook. Vorig jaar waren we blij te vertellen dat er een permanente herdenkingsplek geopend is in het Tillegembos. Inmiddels mochten we dit voorjaar een officiële opening organiseren en begint de plaats te groeien en te leven. Een eeuwenoude boom spreidt er minzaam zijn takken over een prachtige beeldengroep van Els Vermandere en knus tussen de haagjes bieden rustbanken je een moment van verstillling.

De site kreeg de naam 'onvoltooid', net zoals de levens van onze kinderen, zoals onze dromen, zoals onze liefde.

We projecteren meer informatie over deze plek in de zaal waar u zo meteen ook terecht kan voor een babbel en een drankje, of spreek ons gerust aan in de loop van de avond. Tot slot een woord van dank aan wie deze avond mee heeft helpen vorm geven: ons team, de muzikanten, de lezers, al wie meehielp het nieuws te verspreiden, ... Fijn dat we op jullie mochten rekenen.

Zoals gezegd nodig ik iedereen graag uit om nog wat na te praten of op te warmen bij een drankje. Voor wie praten moeilijk vindt, binnen hebben we opnieuw een schrijfhoekje voorzien. Wie ons graag een boodschap bezorgt over hoe deze avond werd ervaren, of iets van zich af wil schrijven, is welkom. We beseffen dat deze avond aan veel persoonlijke emoties en gedachten raakt, en dat daarvoor binnen een gezamenlijke kaarsjesplechtigheid misschien niet voldoende ruimte was.

Voel je dus vrij om even te blijven hangen, en voor nu of straks alvast een behouden terugreis gewenst. We wensen jullie al het beste toe...

Muziek

www.wereldlichtjesdagbrugge.be

Jeroen Degriek: jdegriek@dela.be 050 31 09 19

Anne-Flor Vanmeenen: anneflor.vanmeenen@demens.nu 050 33 59 75